

d ů v o d e c h:

Pokud jde o důvod nesprávného právního posouzení věci podle čís. 4 § 503 c. ř. s., je sice pravda, že účinnost alimentálního zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n., který byl vyhlášen dne 26. ledna 1931, počala podle § 4 zák. čís. 139/1919 teprve dnem 25. února 1931, kdežto souzená žaloba byla u soudu podána již 17. prosince 1929 a nemohla tedy býti opřena o zákon, který tehdy ještě v platnosti nebyl. Avšak v době, kdy byl vynesena rozsudek soudu první stolice, byl onen zákon již v platnosti a odvolací soud postupoval proto správně, použiv jeho ustanovení na zjištěný stav věci. Zásada, že nemajetnost a nezaměstnanost nezabavují nemanželského otce povinnosti k výživě dítěte, je-li schopen ku práci a k výdělku, a že jest v takovém případě na něm, by si podle svých výdělečných schopností jakýmkoli dovoleným způsobem opatřil prostředky, by mohl dostáti zákonem mu uloženému závazku k dítěti, byla ostatně soudní praxí v souladě se zákonem (§ 166 obč. zák.) uznána již před účinností alimentálního zákona, v němž došla jen zvláštního důrazu (§ 1, 8 tohoto zákona) a nižší soudy tedy již z tohoto důvodu nepochybily, uznávše žalovaného přes jeho nemajetnost a dočasnou nezaměstnanost za povinna k výživě dítěte.

Čís. 11855.

Z důvodu vytčeného v druhé větě prvního odstavce čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. může oprávněný vznést žalobu proti každému, kdo má podle jeho domnění vědomost o zamlčení neb o zatajení jmění. Pokud vzhledem k okolnostem jest míti za to, že žalovaný měl vědomost o tom, co se se jměním stalo.

Žaloba podle čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. přísluší i tomu, kdo sice ví, že jest tu jmění, ale jest v nejistotě o jeho osudu.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, Rv I 950/32.)

Zákonní dědicové po Janu B-ovi domáhali se na pozůstalé manželce, by byla uznána povinnou udati, co jest jí známo o jmění zůstavitelově, o jeho zamlčení nebo zatajení a vykonati přísahu o tom, že její údaje jsou správné a úplné. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobců potud, že uznal žalovanou povinnou udati, co jest jí známo o jmění zůstavitele, pokud záleželo ve zlatých penězích, o zavlčení nebo zatajení tohoto jmění a vykonati přísahu, že její údaje jsou správné a úplné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje jen dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s., avšak neprovádí jej po zákonu, nevycházejíc ze skutkového zjištění odvolacího soudu. Žalobci domáhají se podle obsahu žaloby na žalované toho, by byla uznána povinnou udati, co jest jí známo o zamlčení neb

zatajení jmění zesnulého Jana B-a, pokud záleželo ve zlatých penězích. Jde tudíž o žalobu podle čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. opírající se o důvod vytčený v druhé větě prvního odstavce tohoto článku. Z důvodu toho může oprávněný vznést žalobu proti každému, kdo má podle domnění vědomost o zamlčení neb o zatajení nějakého jmění. (Rozhodnutí čís. 1027 sb. n. s.) Že zůstavitel měl zlaté peníze, měly oba nižší soudy za zjištěno a jest zjištěním tím vázán i dovolací soud. Vytýká-li dovolatelka v odvolání, doličujíc uplatňovaný dovolací důvod, že žalobci neprokázali, že zůstavitel měl před svou smrtí po případě v době úmrtí zlaté peníze ve svém držení, ocitá se v rozporu s tímto zjištěním a přehlíží, že v první stolici sama ani nenamítala, že zůstavitel peníze ty před smrtí po případě v době úmrtí již neměl, nýbrž jen přednesla, že zůstavitel tyto peníze až do roku 1926 skutečně měl a že ona je od té doby neviděla a neví kde jsou. Odvolací soud měl dále za zjištěno, že žalobci jsou v nejistotě ohledně tohoto jmění a že žalovaná sdílela se zůstavitelem společnou domácnost, že bydlela s ním sama v jeho domku a že dala po jeho smrti otevřítí zámečnickem zamčenou podkrovní světničku, v níž měl zůstavitel skříň. Z těchto okolností dospěl odvolací soud k závěru, že jest odůvodněna domněnka, že žalovaná má asi vědomost o tom, co se s jměním tím stalo. Že tento závěr odvolacího soudu jest nesprávný, nebylo dovoláním zvlášť ani vytýkáno. Vzhledem k tomu, co měl odvolací soud za zjištěno, jsou splněny i podmínky pro žalobu o přísežné seznání žalované o zamlčení neb o zatajení jmění zemřelého Jana B-a podle článku XLII uv. zák. k c. ř. s. Odvolací soud vyhověl tudíž žalobě po té stránce právem (rozh. čís. 3140 sb. n. s.). Namítá-li dovolání, že byla žaloba zbytečná, ježto prý žalovaná při prvním roku prohlásila, že jest ochotna vše uvést co ví o jmění, a své udání přísahou stvrditi, nemá pravdu. Žalovaná ovšem prohlásila v žalobní odpovědi, že jest ochotna vykonati přísahu o tom, co jest jí známo o pozůstalostním jmění zemřelého Jana B-a, avšak jinak nárok vznesený proti ní žalobou neuznala (§ 395 c. ř. s.) a navrhla naopak zamítnutí žaloby. Neobstojí ani námitka dovolání, že žalobci, majíce vědomost o tom, že zemřelý Jan B. měl zlaté peníze, mohli podati žalobu o vydání zlatých peněz, ježto žaloba podle uvedeného již článku přísluší, jak to nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí čís. 1027 sb. n. s., i tomu, kdo sice ví, že jest tu jmění, ale jest v nejistotě o jeho osudu.

Čís. 11856.

Jakékoliv přerušeni lhůty stanovené v § 55 knih. zák. jest vyloučeno. Přerušeni nenastane ani tím, že procesní soud povolil poznámku zahájení rozepře o poznámku pořadí.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, R II 278/32.)

Knihovni poznámka pořadí byla povolena až do 17. března 1932. Návrh, by tato poznámka byla vymazána, soud první stolice usnesením ze dne 28. dubna 1932 zamítl, ježto při poznámce pořadí bylo poznamenáno zahájení rozepře. Rekursní soud vyhověl návrhu